

Дмитро Кузьменко

Я і мій ТАТО

інакше, ніж я диктував, але так мені подобається більше. Наприклад, що я пишу фломастерами, а не олівцем, який постійно ламається. Чи ніби навчився вже вимовляти «р-р-р», хоча насправді цього я ще не вмію.

Зате я сам умію вдягатися, розмовляти з бабусею по телефону, клеїти шпалери, знаю все, що можна і що не можна. Тому тато каже, що я вже дорослий. Але я ще не такий дорослий, як тато. Мені лише три з половиною роки. А може, навіть і більше!

— Тату, а скільки мені зараз років? — перепитую я.

— Три роки й сім місяців, — відповідає тато.

— І все?

Тато відривається від ноутбука й рахує.

— І дев'ять днів, — додає.

Я так і записую: три роки, сім місяців і дев'ять днів.

Ми з татом сидимо за столом. Тато працює за ноутбуком, а я пишу історії про нас із татом, у яких я вмію вимовляти «р-р-р». І про маму теж трохи пишу, хоча мама й не сидить з нами за ноутбуком. Але вона завжди слухає, коли тато читає з ноутбука, що я написав.

На кого Я схожий?

У мене є три рюкзаки. Один, динозаврячий, мені подарувала бабуся. Другий передала мамина подруга від старшого хлопчика. А ще один, із двома кишеньками, я не пам'ятаю звідки.

Ось я витягаю їх із шафи, щоб подивитися, чи не в одному з них я загубив свою машинку баггі. Машинки там немає, зате я знаходжу завідного півника. А коли награюся ним, перевіряю, чи динозаврячий рюкзак влазить у рюкзак від старшого хлопчика і чи можна їх разом засунути в рюкзак із двома кишеньками? А тоді надягаю зелений рюкзак збоку, спереду — рюкзак від хлопчика, а на спину — третій. І так іду до тата.

— Тату, на кого я схожий? — запитую я з рюкзаками.

Але тато мене не чує, бо друкує на ноутбучі.

— Тату, на кого я схожий? — запитую голосніше.

— Що? — відволікається тато й починає сміятися, коли бачить мене з трьома рюкзаками.

І я теж починаю сміятися. Бо вдягнув усі свої рюкзаки й тато з мене сміється.

— То на кого я схожий? — нагадую.

— На їжачка, — відразу відповідає тато.

— Але ж їжачок колючий, а не з трьома рюкзаками, — заперечую я.

— Тоді на трансформера.

— А де в мене колеса?

Їх і справді немає. І тато вигадує, що я схожий на трансформера без коліс.

— Але я не трансформер без коліс, — кажу йому.

— Тоді ти кенгуру з трьома сумками.

Я не знаю, хто такий кенгуру, і мотаю головою.

— На продавця рюкзаків?

— Ні, — заперечую я.

— На вішак з рюкзаками, — каже тато.

Але я зовсім не схожий на вішак.

— На рюкзаконосика? — жартує тато.

— Ні, тату! Я схожий на трирюкзакосебе! — кажу я правильною відповідь, і ми обидва сміємося.

Тоді я перевішую динозаврячий рюкзак наперед, а збоку — з кишеньками. І знову запитую:

— Тату, а на кого я схожий тепер?

І тато знову не знає. Він завжди не може відгадати, на кого я схожий, коли я щось загадую.

— Я схожий на трирюзако-вперед-динозавроносика!

Потім я ще раз перевішую рюкзаки. І так ми граємось, аж поки не настає час збирати іграшки, вечеряти, чистити зубки, читати книжечку і спатки.

Історії, у яких я вмію вимовляти «Р-Р-Р»

Я і мій тато сидимо за столом. Тато працює за ноутбуком, і я теж працюю за ноутбуком: розгортаю якусь книжку, наче одна її половина — це екран, а друга — клавіатура. На клавіатуру я кладу альбомний аркуш і пишу фломастерами. Пишу я ось так:

Але ось так тато читати не вміє. І коли він закінчує працювати, я сам диктую, щоб тато набрав на справжній клавіатурі. А потім він читає мені з ноутбука, що вийшло. Виходить воно трохи

